

kratiske justitsminister K. Axel Nielsen i 1973 gennemførte straffelovsreform afskaffede alle ubestemte straffe undtagen forvaring af de få for retssikkerheden farligste forbrydere.

Tina-sagen

Hurwitz' position som sin generations juridiske samvittighed er måske aldrig mere accentueret end i Tina-sagen; bortførelsen af et knap tre måneder gammelt pigebarn fra en barnevogn uden for Daells Varehus i Fiolstræde. I 1965 var man ikke bange for at efterlade et barn i en barnevogn, modsat i dag. Den folkelige optagethed af sagen var kolossal (Paul Hammerich har givet en god, koncis fremstilling). Barnet og bortførersken – alle antog, hvilket også viste sig at passe, at den skyldige var en kvinde, som havde mistet et barn eller aldrig fået et ønsket barn og var faldet for fristelsen ved at se barnet i barnevognen – blev eftersøgt i hele Norden, ja, selv Interpol blev inddraget, længe dog uden resultat. Politiets arbejde blev i praksis hindret ved en stor mængde useriøse henvendelser, som alle skulle efterfølges, hvilket medførte, at det rette spor, om end hurtigt oplyst, først sent kom frem i køen. Barnet var bortført 14. december 1965, og ni dage efter var mere end 2.000 personer afhørt. Anden juledag foreslog et folketingsmedlem frit lejde til den skyldige, men K. Axel Nielsen afslog – fornuftigvis – af hensyn til retssikkerheden.

Hurwitz kom ind i billedet, da hans ven statsminister Jens Otto Krag den 1. januar 1966 i den traditionelle nytårstale opfordrede bortførersken til at ringe til Folketingets Ombudsmand og fortælle, hvor barnet kunne findes. Men nu var gode råd dyre, da Hurwitz ikke sad i villaen i Hellerup, men i Skiveren, hvor han ikke havde telefon – det var jo inden mobiltelefonernes tid. Han skulle derfor hurtigst muligt hjem, men var sneet inde. Hammerich nævnte, at han måtte rejse pr. helikopter (en af forsvarrets), traktor, bil og skib, formentlig Aalborgbåden, og Hurwitz fortalte selv i et afskedsinterview i 1971 om den dramatiske tur, da hele familien, inkl. gravhunden og katten Jau-Jau, skulle befordres med helikopteren, som måtte nødlande to gange undervejs, da der kom is på rotoren.

Hjem kom han, og allerede den 3. januar kl. 19 kunne han meddele Københavns Opdagelsespoliti, at en ung kvinde havde ringet og sagt: ”De kan godt komme og hente Tina, hun er på Tuborgvej, men jeg har dræbt hende”, hvorefter hun smækkede røret på. Tuborgvej er en af Københavns længste gader, fra Strandvejen i Hellerup gennem Emdrup til Frederiksborgvej. Politiet gennemkørte hele vejen, men uden at bemærke en kvinde, der kunne være identisk med den, der havde ringet op. Med Hurwitz’ indforståelse blev der sat fastholdelsesapparat på hans telefon, men ved politidirektørens resolution blev anordningen fjernet under henvisning til Krag og Hurwitz’ aftale.

Næste aften ved samme tid ringede samme kvinde, og nu tog Lise Hurwitz telefonen. ”De kan komme ud på Tuborgvej 15 og hente Tina.” Lise Hurwitz var indforstået med at følges med politiet, men Hurwitz forbød hende det, hvis der var tale om anholdelse på stedet. Problemet blev løst, da politiet lovede at vente med anholdelsen, indtil Lise Hurwitz havde sikret sig barnet. Tuborgvej 15 bestod af flere bygninger med i alt hele 24 opgange, de fleste i flere etager. Ved hastige forhør på stedet fremkom, at der var et spædbarn i en lejlighed 15-8 – som viste sig at være en dreng – og at et ungt par netop var flyttet ind i 15-20. Dette par havde ingen børn og havde fået lejligheden, fordi manden arbejdede i det selskab, der ejede ejendommen og udlejede til egne ansatte. Den lokale købmand – selvfølgelig var der en købmand i nr. 15 – blev adspurgt uden resultat. Som næstsidste strå fulgte en henvendelse i lejligheden 15-15, men her boede en gammel dame på 75 år alene. Som sidste strå kørte politiet og Lise Hurwitz til villaen Tuborgvej 115 for det tilfælde, at hun havde hørt galt, men også forgæves. Politiets handlinger var fornuftige, men førte ikke til noget resultat. Hurwitz fik ikke flere opringninger fra den utiltalende spøgefugl.

11. januar blev kvinden og barnet fundet i god behold i Helsingør. Kvinden, som var forlovet, men ikke gift, havde mistet fostret, men frygtede, at manden ville forlade hende, hvis hun fortalte ham dette. Hun gav derfor udseende af, at hun fortsat var svanger, tog et tilfældigt barn, skyndte sig hjem med det og fortalte den meget godtroende mand, at hun var nedkommet, mens han var på arbejde. Han

gjorde sig ingen tanker om ”den nyfødte”s betydelige vægt, hvorimod en ven, der så barnet juleaften, fik mistanke og sendte Københavns Opdagelsespoliti et brev. At opklaringen trak ud til 11. januar, kan man ikke bebrejde politiet, henset til den kolossale mængde henvendelser, der alle skulle efterforskes.

Kvinden blev tiltalt og dømt for frihedsberøvelse, straffelovens § 261, og da frihedsberøvelsen ansås som langvarig, blev stk. 2 citeret, dvs. at strafmaksimum var hævet fra 4 år til 12 år. Da hun havde beholdt barnet i næsten en måned og ikke taget skridt til at bringe den strafbare tilstand til ophør, var domfældelsen givetvis korrekt. Jeg husker, at retsformanden under retsbelæringen sagde til nævningerne, at han ansås frihedsberøvelsen som ”langvarig”, hvilket fremkaldte kritik, men da han straks havde tilføjet, at dette spørgsmål var nævningernes afgørelse, afvistes kritikken, med rette. En mentalundersøgelse, som blev refereret urimeligt udførligt af pressen, viste, at kvinden henhørte under straffelovens § 17 som delvis utilregnelig, men ikke var uegnet til påvirkning gennem straf. Straffen blev under henvisning til en særlig nedsættelsesregel i straffelovens § 85 udmålt til fængsel i to år, UfR 1966,889 Ø, efter min mening passende.

Kongen sendte lykønskningstelegram, og Tina med forældre blev modtaget i audiens.

For den skyldige endte sagen alligevel godt jf. Hammerich. Forholdet gik ikke i stykker, og hun fik senere to børn.

Hurwitz blev selv kriminalitetsoffer, da hans Vauxhall Velox, årgang 1959, med registreringsnummer AH 32.254 den 19. oktober 1966 blev brugsstjålet ved højlys dag fra hans egen gårdsplads. Da køretøjet ikke hurtigt kom til veje, bad han 26. oktober Danmarks Musikkedags program ”Hold udkig” om at efterlyse det. Det synes at have hjulpet, for da han 12. maj 1967 købte en fabriksny smyrnagrøn Opel Rekord for 31.900 kr., indgik Vauxhallen i handlen til en værdi af dog kun 4.000 kr.

Endvidere var der 12. juli 1973 indbrud i villaen i Hellerup, vel under familiens sommerophold i Skiveren.